

Forfatter: Claussen, Sophus

Titel: Udrag fra Valfart (Danske Klassikere)

Citation: Claussen, Sophus: "Antonius i Paris", i Claussen, Sophus: *Antonius i Paris*, udg. af Jørgen Hunosøe ; Esther Kielberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, [i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab], cop. 1990, s. 240. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-claussen01-shoot-idm140218343047632/facsimile.pdf> (tilgået 03. maj 2024)

Anvendt udgave: Antonius i Paris

»Madonna santa – hellige Madonna!» sagde Fru Clara og stirrede ned i Dalen til Rapallo og over Havbugterne til Bjærgene og vort høje Hus i Santa Margherita: »Man faar Solstik – c'è da darsi un colpo di sole.»

Vinen turde vi ikke drikke, fordi vi endnu intet havde spist, og vi vilde ikke røre Hønen, thi da fik vi aldrig Kraft til at naa Toppen og Madonnas hellige Kilde. Saa samlede hun nyt Mod og fandt paa at fugte vore Skosaaler med Vin, for at de skulde være mindre glatte. Vi satte os i Bevægelse, men en Gang imellem standsede hun:

»Aa, hvis jeg var deroppe, vilde jeg være Dronning af England.»

Paa alle Bjærg højder fulgte Middelhavet os – som det blaaeste Vanvid.

Endelig, allerøverst paa det brændende Bjærg, naaede vi en Skov af Ege, der lukkede sig svalt over vore Hoveder.

»Nu er jeg Dronning af England,« sagde Fru Clara og aandede dybt den milde Friskhed.

Jeg følte en salig Vederkvægelse og tænkte paa Jean Jacques Rousseau, der havde skrevet:

»Naar jeg en Gang er syg til Døden, da bring mig hen i Skyggen af en Eg, og jeg lover Jer, at jeg skal gaa helbredet derfra.»

Under Egene drak vi begge det kolde Vand, der strømmede fra Madonnas Kilde.

I Gæstgiveriet nær den hellige Kildes Kirke blev vor Høne varmet, og der tilberedtes os en Salat af Tomater.

Vand eller Vin eller menneskelig Føde har ikke før og siden behaget mig som sammen med Fru Clara paa Mont'Allegros Enemærker – i Hellighedens Skygge. Thi som Katolik og Broderdatter af en romersk Kardinal vidste Clara paa den sildeste Maade at give Gud, hvad Guds er, og Verden, hvad der tilkommer Verden, at neje i Kirkedøren og korse sig og bestænke os begge med Vievand.

Hun forstod at brede en Dug, og klerikal opdraget gennemskuede